

PASARÉTI PRÉDIKÁCIÓK
refpasaret.hu

**Pasarét, 2020. szeptember 27.
(vasárnap)**

Horváth Géza

ÖRÖK KIRÁLYSÁG GYERMEKEI

Énekek: 464, 1-4; 398,1.4.5; 468,1.4.6

Alapige: 2Sám 2,1-3

Imádkozzunk!

Édesatyánk, gyermeki szeretettel és bizalommal szeretnénk megköszönni, hogy már az ének alatt is szívünkre helyezted az imádságot, a könyörgést. Amikor ilyeneket kértünk, hogy Jézus Krisztus szívünk lakója legyen, hogy véreddel mosd le a mi a bűneinket, enyhíts szívünk bánatán, és ha kétség, gond gyötrenék, akkor biztass bennünket! Mindezt azért kértük és azért fordulunk tehozzád, mert erre csak neked van hatalmad, hogy mindezeket elvégezd. Mi nem tudjuk megtalálni az élet útját, ezért kértük, hogy te mutasd meg azt, és hálaadással köszönjük meg, ha már megmutattad nekünk, ha már felragyogott számunkra a Krisztus, és feltámadhattunk a halálból az életre.

Hadd köszönjük meg neked, hogy az új életben is te vezetsz, te hordozol és te tartasz meg! Te szentelsz meg bennünket a Szentlélek által, és indítasz bennünket mindarra, ami jó és tökéletes, ami a te akaratod. Bocsásd meg, amikor ellened rugódozunk! Bocsásd meg, amikor magunkban kezdünk el bízni, vagy amikor azt gondoljuk, hogy nincs hatalmad valamit megadni, nincs erőd valamit megtenni, vagy nem akarod azt véghezvinni! Ezért kérünk, hogy hit, remény és szeretet töltse be a mi szívünket! Köszönjük neked, hogy azt a hitet kérhetjük, amely benned mindig és minden körülmények között megtanít bízni és remélni.

Hadd kérjünk téged a most megszólaló igéért is, Urunk! Köszönjük, hogy a gyülekezet közösségében is akarsz velünk beszélni, mint népeddel. Nemcsak a belső szobákban, nemcsak csendes igeolvasásunkban és imádságunkban, hanem így együtt is van szavad hozzánk. És kérünk, Urunk, adj nekünk értő szívet, amely érti a te beszédedet és cselekszi azt! Vidd ezt végbe, kérünk, Szentlelked által!

Ámen.

Igehirdetés

Isten igéjét hallgassuk meg a Sámuel 2. könyve 2. fejezetének 1-3. verséből: *„Ezek után Dávid megkérdezte az Urat: Fölmenjek-e Júda valamelyik városába? Így felelt neki az Úr: Menj föl. Dávid azt kérdezte: Hova menjek? Ő így felelt: Hebrónba. Ezért fölment oda Dávid és két felesége is, a jezréeli Ahinóam és Abigail, a karmeli Nábál özvegye. Vele lévő embereit is fölvitte Dávid, mindenkit a maga háza népével együtt, és Hebrón városaiban laktak.”*

Kedves testvérek, hetek óta olvassuk, és még hetekig fogjuk olvasni remény-ség szerint a Sámuel 1. és 2. könyvét. Ennek a két könyvnek a nagy része Saul és Dávid királyságáról szól. Most azonban nem egy történetre fogunk figyelni, hanem a 2. könyv felolvasott néhány verséből kiindulva, ezeknek a könyveknek egy mélyebb lelki üzenetére fogunk fókuszálni, ennek a két királynak, Saulnak és Dávidnak a története alapján.

Az egyik király a nép által választott Saul. Ő az első király a Isten népének. A másik pedig az Isten által felkent király, Dávid. Ennek a két királynak vagy ennek a két királyságnak a küzdelmében és történetében benne van tulajdonképpen az egész üdvtörténet. Megláthatjuk, hogy milyen a két királyság viszonya egymáshoz, mi lesz ennek a két királyságnak a kimenetele, és mi lesz a két királyság embereivel.

Nézzük meg röviden, hogyan is indult el Izraelben a királyság intézménye! Isten népe azt vallotta boldogan valamikor, hogy: az Úr a mi királyunk, ő a mi bíránk, ő tart meg minket. De amikor Sámuel megöregszik, és fiai nem járnak az ő útján, akkor odamennek hozzá a vének és azt kérik, hogy „válassz nekünk királyt!” Sámuel az Úr elé tárja ezt a kérést, és Isten azt válaszolja: „adj nekik királyt... nem téged utáltak meg, hanem engem!” És amikor a nép Sámuelről királyt kér, akkor azt mondják, hogy „olyanok akarunk lenni, mint a többi nép!” Isten pontosan ezt nem akarta, hogy olyanok legyenek, mint a többiek. Isten egy kihozott népet akart magának, a világból kijötteket akarta egy más lelkületű néppé tenni, a szentség és az engedelmesség útján járni. Azonban a nép azt mondta, hogy mi olyanok akarunk lenni, mint más nép. Ez az engedetlenség és Istentől való elfordulás volt az, ami miatt ők királyt akartak maguknak, aki ítél felettük, aki bíraskodik ügyekben, és aki mindenekelőtt és mindenekfelett látható, kiábrázolható úgy, mint a többi népek királyai.

Isten ugyan enged, de Sámuel által figyelmezteti a népet. Sámuel 1. könyvének 8. fejezetében látjuk, amikor Sámuel Isten parancsára elmondja: „A királynak, aki uralkodni fog fölöttetek, ez lesz a hatalma: fiaitokat elveszi, és harci szekereihez meg lovasaihoz sorozza be őket, és futnak harci szekere előtt. Parancsnokokká teszi őket ezer ember fölött, hadnagyokká ötven ember fölött. Velük szántatja meg barázdáit, és velük végezteti aratását, általuk készítteti hadi szerszámait és harci szekereihez az eszközöket. Leányaitokat pedig elviszi kenőcskészítőnek, szakácsnőnek és sütőasszonynak. Elveszi a legjobb szántóföldjeiteket, szőlőiteket és olajfakertjeiteket, és szolgálóknak adja. Veteményeitekből és szőlőitekből tizedet szed, és főbb embereinek meg hivatalnokainak adja. Elveszi szolgálókat, szolgálóleányaitokat, legszebb ifjaitokat és még a szamaraitokat is, és a maga dolgát végezteti velük. ... Akkor majd panaszkodni fogtok királyotok miatt, akit magatok választotok, de az Úr nem fog meghallgatni benneteket.”

Azt mondja a Hóseás 8,4-ben az ige: „Királyt emeltek, de nem általam.” Ugyanis ennek a sauli királyságnak a jelszava akkor is és minden időben ez, hogy Isten nélkül. Nem az, hogy Istennel, hanem Isten nélkül. Az Ő kihagyásával, mellőzésével veszi a nép a saját kezébe sorsát, jövőjét és döntéseit, és ennek meglesz a következménye. Emberi döntés, test szerint járó nép lesz ennek a királyságnak a népe, aki nem tud lelki módon gondolkodni, hanem azt nézi, ami a szeme előtt van. Saul is azért választják meg királlyá, mert ő magasabb termetre, mint a többiek. A nép által választott királyról azt olvassuk, hogy uralkodni fog felettük, és itt a felsorolás elmondja, hogy mi mindent fog elvenni és elvinni.

A lelki királyság, az a dávidi királyság, amely a jézusi királyság előképe, az ennek az ellentettje. Jézusról az van megírva, hogy mint lelki király szolgálni fog, és szolgálai formát vett fel. Már akkor, amikor testet öltött, amikor eljött a király. Nem dicsőségben jött el, hanem alázatban, szegénységben, kicsinységben, és az Isten igéje azt mondja, hogy ez a király nem elvenni fog, hanem adni. Adni fogja önmagát, adja az Ő életét váltságul sokakért. Ez azért fontos, mert szeretném, ha látnátok mind a mai napig tartó és aktuális két királyság harcát, szembenállását, és látnátok a Szentírásból úgy is, mint beteljesedést, és úgy is, mint ígéretet: ennek a két királyságnak a kimenetelét és végét. Ezt fogjuk most megnézni a mai alkalmon.

Ha valaki azt gondolja, testvérek, hogy ó, hát ez egy régi történet, Krisztus előtt több száz évvel játszódik, annak azt kell mondanom, hogy nem, ez egy nagyon is mai történet, egy XXI. századi történet. Azért, mert ugyanígy van ma is. Két ellenséges hatalom, két ellenséges királyság, két ellentétes erő küzd egymással. Az egyik azért dolgozik, hogy mindent irányítása alá vonjon. Ha valaki elolvassa és értelmezi, hogy mit fog elvenni a sauli királyság – amit Sámuel mond el: szülőiteket, leányaitokat, ifjaitokat –, mit fog velük csinálni, azt ma úgy mondhatjuk, hogy ez a királyság uralma és irányítása alá akarja vonni a családi, a társadalmi, a gazdasági, a kulturális, az üzleti életet. Itt van a XXI. században, ez vesz körül bennünket. Ha megnézik a mai szellemi és lelki irányzatokat, akkor pontosan ezt akarja ez az ellenséges hatalom véghezvinni. Hát nem ezt tűzték ki célul: felbontani a családokat; szétzúzni a családi képet, amit a Szentírás ad elénk? Azt gondoljátok, hogy ezt csak Saul akarta annak idején, hogy elveszi fiaitokat és a szolgálivá teszi? Hát nem ezt akarja a mai sauli királyság is? Nem ezt akarja ez az ellentétes hatalom: belenyúlni mindenbe, ami szent, ami Istentől rendelt, ami tőle való, ami az embert emberré teszi, és mindent szétrombolni? Azt gondoljátok, hogy nem ez a hatalom irányítja, határozza meg a normákat, irányokat, az erkölcsöt, a szellemiséget vagy lelkeséget?

Nézzük meg, hogy mit mond a lelki Király! Mik ennek a lelki Királynak a törvényei? Csak egyet hadd emeljek ki belőle, a hetediket, hogy ne paráználkodj! Amit eleink úgy magyaráztak, hogy Isten azt akarja, hogy tiszta életet éljünk mind a házasságban, mind pedig azon kívül. Hogy tisztán tartsuk meg magunkat. Mit mond az ellentétes királyság? „Ó, ez már elavult! Ez már régi, maradi, ósdi! Éld ki a vágyaidat, mindent szabad, eladó az egész világ! Ne tartsd magad tisztán! Akkor vagy bolond, ha tisztán mégy bele a házasságba.”

Isten igéje például az 1Péter 3. fejezetében elmondja, hogy milyenek legyenek a hívő asszonyok: „A kinek ékessége ne legyen külső, hajuknak fonogatásából

ÖRÖK KIRÁLYSÁG GYERMEKEI

és aranynak felrakásából vagy öltözékek felvevéséből való; hanem a szívnek elrejtett embere, a szelíd és csendes lélek romolhatatlanságával, a mi igen becses az Isten előtt.”

Mi határozza meg a divatot? Amikor fiataloknál látom, szakadt a farmer a térdükönél, mondom: te, hozd be a feleségemnek, megvarrja neked! „Ó, Géza bácsi, ez direkt van így!” Miért? Azért, mert ez a divat. Mert olyanok akarunk lenni, mint a többi nép; olyanok akarunk lenni, mint az osztálytársaink vagy a barátaink! Bennünket ne szóljanak meg, hogy mi nem tudunk lyukas nadrágban járni, csak normálisban meg rendesen! Minden korosztálynak megvan a maga „olyanok akarunk lenni, mint a többi nép” elképzelése.

Az ige azt mondja, hogy majd megtelik a szátok panasszal. Azért, mert ennek a királyságnak mindig ez a vége, hogy az ember szája megtelik panasszal. A jézusi királyságnak pedig az a vége, hogy megtelik szánk örvendezéssel, megtelik a szánk hálaadással. De a sauli királyság eszméit utánozva csak panasszal telhet meg a szád, mikor keseregni fogsz, mert a gyermekednek elrontott, kisiklott lesz az élete. Azért, mert nem figyelmeztetted: kétféle királyság van, és ne a saulit utánozd!

Milyen csodálatos, hogy Dávid királysága lelki királyság! Ő az Istentől felkent, és Dávid királysága előképe Krisztus királyságának, akit Isten rendelt, kent fel, és aki bírja az ígéretek. A Jeremiás 23,5-ben mondja az ige: „Dávidnak igazi magvat támasztok...” „és békéjének nem lesz vége Dávid trónján...” – mondja már az Ézsaiás 9,7. Ez az igazi mag. Ez az örökkévaló királyság, és a békesség Királya, mert békéjének nem lesz vége. Ezért volt olyan boldog, aki felismerte, aki úgy szólította meg Jézust, hogy Dávid Fia. „Jézus, Dávid Fia! Könyörülj rajtam!” – ahogy kiáltott a vak, mert ez az ember meglátta, hogy eljött a Király. Eljött ennek az országnak felkent fejedelme, Istentől rendelt királya, mert Isten erre a királyságra teszi a pecsétet.

Ott van a Zsoltárok 2. fejezete, az úgynevezett „Király zsoltár” vagy „Messiás zsoltár”, amelyben Isten kijelenti: én kentem ám fel királyomat. Amikor eljön az Úr Jézus, és elhangzik, hogy „elközelített az Isten országa”, akkor az az öröm és az a boldogság hatja át ott a népet és a prófétát, hogy lám, látható lett egy időre ennek az országnak a királya! Őbenne látják a királyt a napkeleti bölcsek. Királyként tekint rá az agg Simeon, aki azt mondja: most bocsátod el, Uram, a te szolgádat békességben. Ennek a királynak adott Isten hatalmat az ige szerint, országot, és a János evangéliuma 17. fejezete alapján neki adta a hívőket, hogy azokat megkeresse, egybegyűjtse, megőrizze, és majd átadja az Atyának.

Óriási harc folyik ma is a két királyság között. Az a jó, hogy a Biblia nem csak arról ír, hogy folyik ez a harc, hanem folyik a sereggyűjtés is, ennek a két királynak a sereggyűjtése! Ha megfigyelitek, mind a két királynak van serege, és az a nagy kérdés, hogy melyik sereghez tartozol! A mai igénk azt tárja elénk, hogy hova lehet tartozni, kinek a vezetése és kinek a királysága alatt folyhat a mi életünk.

Hadd beszéljek most a dávidi seregről! Sámuel könyvében olvassuk, hogy milyen ez a dávidi sereg. Kicsiny sereg, ahogy Jézus az Újszövetségben azt mondja, hogy „kicsiny nyáj” vagy. Nem nagy sereg; Dávid serege ez, akik ugyan kicsinyek, de húségesek. Akik nem testiképpen tudnak ítélni, hanem lelkiképpen tudnak gon-

dolzkodni. A dávidi sereg az, amely az ígéreteken áll, amely a jövőbe néz, és nem a láthatókat szemléli, hanem a láthatatlanokat. Azért, mert ebből a királyságból, amikor Dávid felkenetik, egy darabig még semmi nem látszik. Egy darabig még csak éppen az ellenkezője látszik, hogy ez a király kiszolgáltató, ez a király megvetett, ez a király üldözött, ez a király halálra keresett.

Ezért olvastam ezt a mai ígét, mert ezek után – üldöztetés, hányattatás, nélkülözés, éhezés, bujdosás után – megkérdezte Dávid az Urat: felmenjek-e Júda valamelyik városába? És így felelt neki az Úr: menj föl! Milyen csodálatos, amikor Dávid engedélyt kér Istentől, hogy felmenjen-e Júda valamelyik városába, és engedélyt kap arra, hogy felmenjen Hebronba! Az engedelmes Fiú, a mi Urunk Jézus Krisztus, a mi örökkévaló Királyunk, egyszer engedélyt fog kapni az Atyától a visszatérésre! Amikor Jézus Krisztus azt fogja kérdezni: visszamenjek-é? És az Atya kiadja a parancsot, amelyről azt mondja az evangélium: senki nem tudja azt a napot és az órát, csak az Atya egyedül. Akkor majd megadatik az engedély ennek a Királynak, amiről az Isten hívő népe úgy énekel azóta is: „Ó, mi szép, s dicső lesz majd a nap, hogyha lelkünk tiszta lesz s szabad!”

Hirdetem nektek, hogy egyszer ez a Király eljön dicsőségben, ahogy a Jelenések könyvének 1. fejezetében olvassuk, hogy majd „minden szem meglátja őt, még azok is, akik általszegeztek”. Addig az Atya jobbján ül, mert Dávid mint felkent király addig is uralkodó, addig is lelki király, csak ebből nem látszik még minden, mert még nem teljesedett ki. Még folyik a harc, folyik az üldözés és a nélkülözés. Ilyen az Isten ügye ma ebben a világban, ahol úgy látszik, hogy a sauli sereg áll győzelemre, ahol gonosz erők és indulatok irányítják vagy akarják uralmuk alá hajtani a földet és az országokat, népeket és nemzeteket.

De egyszer majd az egyház Ura, Jézus Krisztus odaáll az Atya elé: elmenjek-é? Hova menjek? Akkor az Atya, aki egyszer azt mondta, hogy „Én diadalmam, menj, siess, Légy népem üdvössége!” megfújatja a harsonákat, – mondja az 1Thesszalónika 4. fejezete – , és maga az Úr fog alászállni a mennyből. Azért, mert engedélyt kap az örökkévaló Király a visszajövetelre. Addig is az Atya jobbján ül, vezeti és kormányozza az ő népét. Milyen csodálatos, amikor Dávid fölment, és vele együtt két felesége is, a jezréeli Ahinoám és Abigail, a karmeli Nábál özvegye, és milyen csodálatos, amikor Jézus Krisztus megjelenik: ti is vele együtt jelentek dicsőségben! Ti is és az Ahinoámok, az Abigailok, és Dávidnak az a kicsiny serege, amely odaállt a lelki király seregébe, és nem futott a világ posványába és árjába, mert megutálta azt, és hitben tudott a király mellett harcolni. Vele együtt ti is jelentek dicsőségben. Azt mondja az Úr Jézus Krisztus a Jelenések könyvében: „aki győz, velem együtt ül az én királyi székemben.”

Nézzétek meg, hogy mi lett Saul seregének a vége; mi lett Saul szolgálóinak a sorsa, és nézzétek meg, hogy mi lett Dávid embereinek a jövője! „Vele együtt elment Ahinoám és Abigail, és a vele levő embereit is felvitte Dávid a maga házanépével együtt, és Hebron városában laktak.” A Kolossébeliekhez írt levélben ugyanerről ír az apostol: „mikor Krisztus, a mi életünk megjelenik, akkor vele együtt ti is jelentek dicsőségben”. Eljön az idő, amikor ez a Király átveszi az uralmat, mert új eget és új földet várunk. A Róma 8,17-ben azt mondja az apostol: „ha ugyan vele együtt szenvedünk, vele együtt dicsőülünk is meg.”

Miben élnek ennek a dávidi királyságnak az emberei addig is, amíg ez megtörténik? Először is várakozásban, türelmetlenségben, hogy meddig még Uram? Könyörgésben, hogy: „bizony jövel, Uram, Jézus!” Aztán azt mondja az ige, hogy küldetésben élnek addig is, misszióban, munkában őérette. Mert „boldog az a szolga, a kit az ő ura, mikor haza jó,” – mikor ez a Király beül az ő dicsősége trónjába – „ily munkában talál.”

Amikor megkérdezték Jézust az övéi, hogy: „Uram, avagy nem ez időben állítod-é helyre az országot Izráelnek?” Hát nem most jött el az idő, hogy beülj ebbe a dicsőséges trónba? Hát nem most fog kiderülni a Te királyságod, hatalmad, erőd, méltóságod? Mit mond Jézus? „Nem a ti dolgotok tudni az időket vagy alkalmakat.” De mi a ti dolgotok? A ti dolgotok az, hogy menjetek Júdeába, Samáriába „s a földnek mind végső határáig”, és vigyétek az evangéliumot! Azért, mert ennek a királynak serege az a kicsiny sereg, amely „... meghajszolt, megvetett, De szent megújulásért és békéért eped”. Ez a kicsiny sereg türelmetlen, értetlenkedő sereg, de mégis jézusi parancsot és missziói útmutatást vevő sereg.

Ennek a Királynak a serege ma is megvetett, lenézett sereg. Olyan, mint a dávidi sereg, amely a pusztában bujdosik, barlangokban alszik, sokszor éheznek, nélkülözik, fázik. De mikor Dávid elmegy Hebronba, vele mennek. Vele megy Ahinoám, vele megy Abigail, és vele mennek az emberei. „Eltűnik a fájdalom és sóhaj”; „és Isten letöröl a szemükről minden könnyet”; és nem lesz többet bujdosás, lenézés, megvetés. Ezt nem úgy kell értenünk, hogy ma Isten népe testileg éhezne vagy fázna. De sokszor az Isten serege, az Isten népe, – mi is átéljük az egyházban, ti meg átélitek a világban, – egy baráti társaságban, a lakóközösségben, a munkatársak, az osztálytársak vagy az évfolyamtársak között –, hogy sokszor fázunk és didergünk a meg nem értés, a lenézés, a lesajnálás miatt, hogy „Ja, te még itt tartasz? Ja, te még ilyenben hiszel?” Igen, ez Isten népének a sorsa. Lehetett volna ezeknek az embereknek kényelmesebb életük, jobb életük, haladhattak volna a ranglétrán. Hányan ezért nem haladtak az elmúlt időszakban, de a dávidi sereg ezt soha nem róttta fel!

Egyszer, egy általatok is ismert lelkipásztor, aki már az Úrnál van, azt mondta nekem: „Tudod, az apámat annak idején, az 50-es évek vége felé, minden tisztétől megfosztották és minden beosztását elvették.” Majd amikor jött az úgynevezett nagy rehabilitáció, akkor őt is felszólították, hogy kérje a már az Úrnál lévő édesapjának a rehabilitálását, és azt mondta nekem ez a lelkész: „Tudod, azt válaszoltam nekik: az én apámat az Isten habilitálta, nem kell „re-habilitálni”! Ez a dávidi sereg jellemzője. Volt, amikor az egyház ledobta és félre tette a hívó püspökét is azért, mert kellett a hely. Meg elüldözte a budapesti egyházmegye hívó esperesét is egy kicsiny, szabolcsi faluba, hogy ott haljon meg. Azért, mert a sauli sereg mindig harcol a dávidival. Nem változott, testvérek, semmi! Nincs új a nap alatt. Nem többezer éves történet, ez a mai valóság, de mi látjuk a végét. Nem is látjuk, hanem tudjuk a végét, mert az ige elénk adja!

Igen, lehetett volna kényelmesebb élete Ahinoámnak, vagy Abigailnak és Dávid bujdosó embereinek. De csak azoknak volt kényelmes életük az elmúlt évtizedekben is, akik a sauli seregben szolgáltak. De milyen jó, amikor az egyik lelkipásztort – az én egyik elődömet a nagyvarsányi gyülekezetben, amikor az ébredés volt, és aki tizenkét évet tudott csak a gyülekezetben eltölteni, mert elmozdított-

ták – 1989-ben vagy 1990-ben visszahívtuk egy csendesnapra szolgálni, és megkérdeztem tőle, hogy milyenek voltak azok az idők, azt mondta: „tudod, sokkal nehezebb volt, de szebb volt!” Mert a dávidi sereg soha nem bánja meg, hogy üldözött, megvetett, lesajnált, hátratételt szenvedő sereg. Ő nem tragédiaként élte ezt meg. Hogyha valaki véletlenül beleesett – mert ilyen is volt – ideig-óráig ebbe a csapdába, hogy tragédiaként élje meg, Isten kihozta őt ebből. Kihozta a keserűségből, és újból odaállhatott a dávidi sereg boldog csapatába, Krisztus királyságának az uralma alá, és az örökkévaló Királyt tudta dicsőíteni és magasztalni.

Milyen szép, hogy felment Ahinoám és Abigail, és amikor az ige megemlíti, hogy a karmeli Nábál özvegye is, az nem véletlen, mert ez az egyház képe! Mi is ilyenek vagyunk. Mi is a karmeli Nábál özvegyei vagyunk. Istennek minden gyermeke, akit Jézus Krisztusban megváltott, elmondhatja: nem dávidi menyasszony voltam én, nem a dicső Király seregéhez tartoztam én, hanem Nábálhoz. Az önző, az iszákos, a zsugori, a dávidi királyságot megvető, lenéző és kicsúfoló Nábálhoz tartoztam, aki azt mondta, hogy „annyiféle kóborló ember jár itt, hát ki az a Dávid; ki az az Isai fia?” Abigail kiment elé, és vitte az ajándékot, mert Dávid olyan sereget gyűjt magának, akik a karmeli Nábál özvegyei, akik az ő uralma alatt éltek. Ahogy Péter apostol mondja a hívőknek: futottatok velük együtt ugyanabban az áradatban, de onnan kijöttetek, és úgy, ahogy Dávid kivonja Nábál uralma, törvénye alól Abigailt, úgy vont ki bennünket a mi drága, örökkévaló Királyunk. Úgy vont ki bennünket a Sátán fogságából, és hozott halálból az életre, sötétségből a világosságra. A Lukács 1,33-ban olvassuk: „és az ő királyságának” – tudnillik a dávidinak, a jézusinak – „vége nem lészen!” A sauli királyságnak vége lett. Ezt mondja az ige: emberei egy eleve kudarcra, elvettetésre ítélt királyság emberei voltak.

Tudod-e, hogy te Jézus mellett örök dicsőség részese vagy? A sauli fogságban örök elvettetés az osztályrészed, itt pedig örök dicsőség részese vagy. Úgy, ahogy Dávid megjelent egyszer Nábál földjén, és Abigail kiment elé, úgy hív téged a te Királyod. Hogyha „kísért öntelt világod: Jöjj, engem jobban szeress!”, így hív ki téged Jézus: „Adjad, fiam, a te szívedet nékem!”

Adja az Úr, hogy az ő csapatában legyél! Abban a seregben, amely ugyan hordozza itt e földön az ő gyalázatát, de ne felejtse el, ez kell ahhoz, hogy hordozd az ő dicsőségét is, hogy királyi székben ülj majd! Az engedelmes, áldott életű Királyért legyen szíved hálája és szeretete ma az Úré! Add magad öneki, és kövesd őt velem együtt, aki szeretett, és nem elvett, hanem adta magát! És olyan jó, hogy a mai napon úrvacsorai közösségben lehetünk, mert az úrvacsora is a győzelem egy jelképe és bizonyossága! Azé a győzelemé, amely ott a Golgotán történt, ahol levettetett a Sátán, ahol megtöretett az ő uralma, ahol a világ ízelítőt kapott abból, hogy kiknek mi lesz a végük, és elindult már ott Jézus Krisztus dicsőséges visszajövele.

Így mondták a hívő írástudók, hogy amikor Jézus elment erről a földről, már elkezdődött az ő dicsőséges készülődése, hogy visszajöjjön. Mi ebben a korban élünk. A Golgotán látható lett a győzelem, amit megint csak egy kicsiny sereg látott meg. Aki azt mondta, hogy: „bizony, ez Isten Fia volt!” Csak egy kicsiny sereg hullott térdre, és adta magát a Királynak. Ma is így van ez. Egy kicsiny sereg hullik térdre evangelizációkon, csendesheteken, csendesnapokon, istentiszteleteken, mikor megszólal az ige.

ÖRÖK KIRÁLYSÁG GYERMEKEI

Áldott legyen az Úr, aki gyűjti csapatát, mi pedig mondjuk azt együtt a Zsol-tárral: „A te néped készséggel siet a te sereggyűjtésed napján!”

Ámen.

Imádkozzunk!

Köszönjük, Urunk, hogy Pál apostol is az örökkévaló Királynak, a láthatatlan, bölcs Istennek ad tiszteletet és dicsőséget. Köszönjük, hogy a mennyei seregek is zengik a Király előtt, hogy „Méltó a megöletett Bárány” – aki egyébként Júda Oroszlánja –, hogy vegyen dicsőséget, tisztességet, erőt, hatalmat és áldást. Köszönjük, hogy egyszer majd nyilvánvalóvá lesz minden, ami most rejtve van, és egyszer majd napfényre hozol mindent, Urunk, a te csodálatos, világ teremtése előtt elhatározott tervedet. Egyszer majd minden szem meglát, még azok is, akik általszegeztek, akik más csapatban harcoltak, akik más pályán futottak, és nem vállalták a gyalázatot, a szenvedést, a megvetettséget.

Ó, Urunk, szégyelljük, hogy nem vagyunk mi annyira gyalázatban, megvetettségben érted, de kérünk téged, eszméltess azért, mert nem is vállalunk téged mindhalálig. Köszönjük, Urunk, hogy ma is üldöztetnek a hívők. Áldunk téged ezért, mert innen látjuk, hogy jó seregben vagyunk. Ha a világ minden ördöge el is akarna nyelni, engedd, hogy valljuk: minket meg nem rémítene, mirajtunk nincs hatalma! Azért, mert nagyobb van velünk, mint ővelük, mert te vagy az erősebb fegyveres. Köszönjük azt a királyságot, amelynek nem lesz vége, mert ott fogsz ülni a trónon, és veled együtt fognak uralkodni a te gyermekeid is. Adj nekünk kitartást, hűséget, odaszánást, és míg vissza nem jössz, Úr Jézus Krisztus, teérted való munkát és szolgálatot!

Kérünk, hogy áldd meg a gyülekezetet, betegeinket, gyászolóinkat! Köszönjük, Urunk, hogy a héten is a vigasztalás evangéliumát hirdethettük. Kérünk, erősítsd azokat, akik szeretteiket elvesztették! Kérünk téged, Urunk, hogy állítsd meg a járványt, a betegséget te gátold meg! Te adj ennek a világnak megoldást, de minde- nekfelett megtérést bűneiből, hogy mellét verve megtérne és vallaná, hogy „Jézus Krisztus Úr, az Atya Isten dicsőségére”! Te áldd meg, Urunk, népünket, nemzetünket, magyar reformátusságunkat szerte az egész világon, nagyvárosokban és kicsiny szórványokban egyaránt! Keresd ma is a te népedet, gyűjtsd össze, Urunk, az elveszetteket! Igéd és Szentlelked által hozd új életre, hogy az a nagy sokaság, amit János apostol látott, valóban nagy sokaság legyen ama napig!

Legyen tied a dicsőség örökkön-örökké, örök Királyunk, Jézus!

Ámen.

468.1.4.6. ének

1. Zengd Jézus nevét, zengd világ, őt angyalok, áldjátok!
Felékesítve homlokát, Királya Jézust, Jézust koronázzátok!
4. Ti bűnösök, mert ő hordott Tiértetek kint s átkot,
És szent vérével áldozott: Királya Jézust, Jézust koronázzátok!
6. Mily boldogság lesz majd, ha fenn A Jézus előtt állok
És mindörökké zenghetem: Királya Jézust, Jézust koronázzátok!